

droppar. *S. vatten, smuts på någon. S. blodet på altaret. S. ned, stänka full, t. ex.: S. ned med smuts. S. omkring, åt alla håll. S. upp kasta upp stänkväs, t. ex.: Hjulet s-ker upp smuts. — V. n. Falla, kastas i droppar eller smockor. Det s-kte några droppar. Det s-ker, faller en och annan regndroppe. Smulsen s-kte i ansigtet på mig. — Stänkande, n. 4.*

STÄNKBORSTE, stänngkbårste, m. 2. pl. — *borstar.* Borste att stänka med. *S. till vigvatten.*

STÄNKELSE, stänngkällse, f. 3. (gam.) Se *Stänkning.*

STÄNKELSEKÄR, n. 3. (gam.) Vigvattens-kärl.

STÄNKNING, stänngkning, f. 2. Handlingen eller verkningen, då något stänkes eller stänker.

STÄNKQVAST, stänngkväst, m. 2. Qvast att stänka med.

STÄNKRÖST, stänngkröst, f. 3. (fam.) Blott en eller annan röst, som vid omröstning tillfaller någon af de sökande.

STÄNKVIS, stänngkvis, adv. På ett stänkande sätt, såsom stänk.

STÄNKVÄLLING, stänngk --, m. 2. Ett slags välling, af mjöl, ägg och mjölk, som tillagas genom istänkning med visp under kokningen och omröres.

STÄRKA, v. a. 2. (af *Stark*) 1) Göra stark, starkare; gifva, förläna, meddela krafter. Säges både i fysisk och andlig mening. *Detta medel stärkte honom mycket. Det s-ker krafterna, minnet. S. sin tro. S. någon i en mening, göra honom ännu mer öfvertygad om riktigheten deraf. — 2) Styfva med stärkelse. S. linne. — S-nde, part. akt. Brukas äfv. adjektivt, t. ex.: S. medel, som stärker kroppen, ökar kroppskrafterna. — Stärkande, n. 4.*

STÄRKBÄR, n. 3. Bär af Stärkbärsbusken. Kallas äfv. Slånbär.

STÄRKBÄRSBUSKE, m. 2. pl. — *buskar.* En taggig buske med hvita blommor, på höglända ställen. *Prunus spinosa.* Kallas äfv. Slånbärsbuske.

STÄRKELSE, f. sing. (af *Stärka*, styfva) Det rena mjölämnet af säd (isynn. hvete) eller knölväxter (förmärligast potäter), som användes till styfning af linne. — *Ss. S-beredning, -fabrikant, -fabrikör, -handlare.*

STÄRKELSESOCKER, n. sing. Benämning på Drufsocker, emedan det kan tillverkas af Stärkelse.

STÄRKELSEVATTEN, n. 3. Vatten, hvaruti stärkelse blifvit upplöst.

STÄRKLÄDER, 3. pl. Kläder, som blifvit stärkta eller skola stärkas.

STÄRKNING, f. 2. Handlingen, då man stärker (i ordets begge bem.).

STÄTTA, f. 1. Se *Klifstätta.*

STÖD, n. 3. 1) Fast kropp, som hvilat under eller emot en tyngd, för att uppehålla den i sitt läge och hindra dess fall eller sjunkning. *S. emot, under något. S. för armen, sidan, ryggen. Jfr. Stötta. — 2) (fig.) a) Person, som är till hjälp, skydd, försvar för någon. Han är min ålderdoms s. De äro statens s. Ha s. af, hos någon. — b) Hjelp, bekräftelse. Till s. för detta mitt påstående får jag anföra, att... I s. af, på grund, i kraft af.*

STÖDA ell. **STÖDJA**, v. a. 3. Pres. ind. *Stöder* ell. *Stödjer.* Impf. *Stödde.* Sup. *Stödt.* Part. pass. *Stödd.* 1) Sätta stöd under eller emot,

gifva stöd. *S. en mur. S. hufvudet emot handen, kroppen emot väggen. S. armen på bordet. S. ånder, se Understöda. — 2) (fig.) a) Grunda (på). S. sin tanka på goda skäl. S. sin talan på ens utsago. — b) Hjelpa, bistå, understödja. — S. sig, v. r. 1) Hvila på, emot något såsom stöd. S. sig emot väggen, vid, emot ett träd. S. sig på armbågen, på en käpp. S. sig med armen på bordet. — 2) (fig.) S. sig på, åberopa, grunda sig, förlita sig på. S. sig på ens löfte, på ens utsago. S. sig på goda skäl. Detta s-er sig på sanning. S. sig vid, förlita sig på, t. ex.: S. sig vid ens ord. — Stödande ell. Stödjande, n. 4.*

STÖDBÅGE, m. 2. pl. — *bågar.* Båge, som stöder något.

STÖDBJELKE, m. 2. pl. — *bjelkar.* Bjelke, som tjenar till stöd.

STÖDJEBAND, n. 3. Se *Stråfva.*

STÖDJEMUR, m. 2. Mur, uppförd till stöd för en annan.

STÖDJESTAF, m. 2. pl. — *stafvar.* 1) Staf att stöda sig på. — 2) (fig.) Hjelp, beskydd.

STÖDPUNKT, m. 3. 1) Den punkt, der något är understödt. — 2) (milit.) Ort, hvarintill en corps sluter sig i ryggen.

STÖFLA, v. n. 1. (fam.) Gå i stöflar. *S. på, gå på raskt.*

STÖFLETT, stövlätt, m. 3. Egentl. Damaska. Brukas vanligen i samma mening som Halfstövel.

STÖFVA, v. n. 1. (af *Stöf*, stoft) Spåra; snoka. *S. i hvar vrå. Gå och s. S. upp, se Snoka upp.*

STÖFVARE, m. 3. Ett slags spårhund, som brukas vid jagt.

STÖFVEL, stö'v'l, m. 2. pl. *stöflar*, mindre rätt *stöflor.* (lat. *Stivale*) 1) Fotbeklädnad af läder, som går mer eller mindre långt upp på benet. — 2) *S. i en brandspruta*, en ihålig, i båda ändrar öppen, cylinder med ett rätvinkligt utgående rör, nära nedra ändan, genom hvilket vatt-net ledes till väderblåsan. Se *Pumpstöfvel.* — 3) En fyrkantig låda under trumpetspipor på orgverk.

Anm. Ordet skall, efter uppgift, härleda sig ifrån Julii Cæsars yttrande: *Isti valent* (de äro bra), då, efter en af honom utlofvad belöning för den, som kunde uppfinna en för soldaten bäst passande fotbeklädnad, hvilken kunde skydda mot väta, denna uppfinnning vann hans bifall.

STÖFVEL, stö'v'l, m. 2. Förvrängdt af *Stoffel.*

STÖFVELBLOCK, n. 3. Block, som begagnas, för att gifva stöflar deras rätta form.

STÖFVELKNEKT, m. 2. Efter hälen urhålkadt trästycke, som begagnas till tränga stöflars afdragande.

STÖFVELKRAGE, m. 2. pl. — *kragar.* Tillsydd knäbetäckning upptill på en stöfvel.

STÖFVELKROK, m. 2. Krok, hvarmed stöflar pådragas.

STÖFVELMANSCHETT, -- manschätt, m. 3. Manschett till prydnad, uppvid på en stöfvel.

STÖFVELSKAFT, n. 3. Den öfre delen af en stöfvel, ifrån vristen.

STÖFVELSTROPP, m. 2. Stropp upptill på hvardera insidan af en stöfvel, att deruti sätta stöfvelkrokarna vid pådragning.

STÖK, n. sing. (fam.) Stökande.

STÖKA, v. n. 1. (fam.; betyder ursprungl.: Rensa från ris och qvistar, af gamla ordet *Stök*: Ris och qvistar till bränse.) Ställa eller lägga i ordning (möbler, husgerådssaker, kläder, m. m.),